

عنوان مقاله:

کلام محوری و تعویق معنا، عنصر غالب آثار ابوتراب خسروی

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 12، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

علی چراغی - دانش آموخته دکتری / دانشکده زبان و ادبیات فارسی دانشگاه قم

احمد رضایی جمکرانی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی / دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

«وجه غالب» یا «عنصر غالب»، به عنوان یکی از مفاهیم اصلی فرمالیسم، مولفه برجسته هراتر هنری است که دیگر اجزا و عناصر آن اثر را تحت تاثیر خود قرار داده و موجب تحول و دگرگونی آنها می شود. یکی از مهم ترین عناصر غالب پسامدرن شناخت هویت متنی است که به دلیل تعویق و عدم تثبیت معنا، متکثر شده است. متن و نویسنده، به عنوان سوژه های اصلی همواره سعی دارند تا با توجه به متن بودگی قرائت متفاوتی را ارائه داده و هویت منحصر بفرد متن را شناسایی کنند. از این رو می توان گفت که هویت مکتوب، از مشخصه های ادبیات داستانی پسا مدرن است. ابوتراب خسروی یکی از نویسندگانی است که می توان تعویق و عدم تثبیت معنا و در نتیجه «هویت مکتوب» را به عنوان «عنصر غالب» آثار وی محسوب کرد. به نظر می رسد فراداستان، سوژه شدگی متن، دیالکتیک نویسنده با شخصیت، بازآفرینی های متعدد یک رویداد و اعراض از کلام محوری از مختصات آثار اوست. حاصل پژوهش نشان می دهد در آثار وی روایت و راوی هر دو تحت تاثیر اهمیت متن و سوژه بودن آن هستند که بی ثباتی دال و مدلول و در نتیجه عدم قطعیت معنا را در پی دارد.

کلمات کلیدی:

عنصر غالب، کلام محوری، تعویق معنا، فراداستان، ابوتراب خسروی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1544806>

